No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(14) HOOFDSTUK XI. (Vervolg).

Wel, we namen den kortsten weg naar Beachy Head — dat heeft Jackson me verteld — en toen de automobiel ophield, gingen wij onder een heg staan en ging ik te voet op verkenning uit. Ik zag, hoe die man met den hoogen hoed een dame uit een groepje menschen aansprak, die naar 't uitzicht stonden te kijken, terwijl ze sandwiches aten, en het was zoo gemakkelijk als iets, om te begrijpen waar 't om ging — de Hooge Hoed drong er op aan, dat de dame met hem zou meegaan, de dame verbaasd, er eerst niets van begrijpend, maar eindelijk toegevend!

Als Juffrouw Forbes ons niet verteld had dat haar moeder haar geschreven had, dat zij dien middag aan Beachy Head ging picknicken, zou ik het spoor kwijtgeraakt zijn, want het had eerder den schijn alsof de Hooge Hoed een medeplichtige kwam afhalen. Maar ik had een vermoeden, dat, nu hij de dochter niet had gekregen, hij 't een of ander leugenachtige verhaal verzonnen had om de moeder mee te krijgen — iets nieuws geloof ik, op 't gebied van romans. Ik vond dat ik nu wel eens krachtig kon optreden en nadat ik iets van de kwestie aan Jackson verteld had, volgden wij het spoor van den auto opnieuw. Waar de wegen open waren, bleven wij een goed eind achter, maar in de dorpen en steden kropen wij dichterbij. We moesten in Tunbridge Wells ophouden om benzine op te doen, maar dat deed er niets toe, omdat Jackson de streek op zijn duimpje kende, en wij den automobiel in vijf minuten weer in 't zicht kregen, hoewel we in dien tijd heel wat mijlpalen voorbij vlogen. Daarna had er niets bijzonders plaats, behalve 't overrijden van een kip en een hond, tot wij aan Croydon kwamen — dat is te zeggen, ik wist dat 't Croydon was omdat Jackson 't zei, en ik veel vertrouwen in hem heb. Tusschen de bedrijven door, hebben hij en ik nog samen een autotocht afgesproken. Wel, buiten Croydon is een nieuwe weg, met een half-gebouwde villa aan 't begin en een afgelegen boerderij aan het einde. Die villa was juist wat we noodig hadden, toen de auto op de boerderij afreed. Ik sprong er uit, zei aan Jackson dat hij net doen moest of hij iets aan zijn machine te repareeren had op den hoek van het volgende blok huizen en holde het Zwitsersche huisje in. Uit een achterkamer op de bovenste verdieping zag ik, dat de Hooge Hoed een dame de boerderij in droeg. Wat was dat? Ja, hij droeg haar. Ik denk dat hij haar chloroform of zoo iets gegeven had om te maken, dat zij niet om hulp kon roepen. Ik vond 't een ellendig gevoel om daar maar te staan, zonder een hand uit te steken, maar ik dwong me te gelooven, dat een uur of wat langer niet zoo'n groot verschil voor de dame zou uitmaken, en 't beter zou zijn om de zaak aan de politie over te laten. Ik wachtte precies twintig minuten — ik keek al dien tijd op mijn horloge — tot de auto terugkwam. Ik holde naar beneden en, ik kon er juist inkijken, toen hij voorbij ging: de Hooge Hoed zat er alleen in. Hij sloeg den weg naar Londen in. Ik liep 't huis uit — ik durfde me niet te haasten uit angst dat iemand uit de boerderij mocht zitten te kijken — en dacht eens goed na terwijl ik naar Jackson terugliep. Er stonden mij twee wegen open, óf Jackson achter den auto aan te sturen en zelf te probeeren om met U en de politie in verbinding te komen, of Jackson op wacht bij de boerderij te zetten. Of ik al of niet goed deed weet ik niet, maar ik liet den wagen maar schieten, en om deze reden: — Wij weten waar de dame is, en dat weet de schurk ook; als de politie kordaat optreedt kan zij haar redden zonder zijn weten, en een val zetten, waarin hij later terecht kan komen. Maar zij moeten spoedig komen. Deze telefoon is bijna een mijl van de boerderij verwijderd, en Jackson staat te trippelen van ongeduld bij de villa, waarover ik sprak. Wat staat er nu op het programma?"

Winter greep zonder complimenten naar den hoorn.

„Ik ben de vertegenwoordiger van Scotland Yard, Mijnheer Handyside," zei hij. „Als U soms ooit werk wilt hebben, komt U dan maar bij mij, J. L. Winter. Juffrouw Forbes is boos op mij omdat zij U had willen bedanken, maar dat moet nog maar een beetje wachten. Wilt U zoo gauw mogelijk naar het hoofdbureau van politie in Croydon gaan? Tegen den tijd dat U daar zijn kunt, heb ik me in verbinding gesteld met den inspecteur daar, en hij zal wel voor de rest zorgen. Begrijpt U me? Adieu!"

Winter hing den haak op. Hij glimlachte Evelyn vriendelijk toe.

„Er is nu geen gelegenheid om aan Uw dankbaarheid lucht te geven," legde hij uit. „Onze Amerikaansche vriend zal snel handelen meer dan praten op prijs stellen."

Toen nam hij den haak van de telefoon weer ter hand en vroeg met het politiebureau in Croydon aangesloten te worden. „Ik moet dadelijk aansluiting hebben," voegde hij er aan toe. „Het is over een dienstzaak." In een opmerkelijk korten tijd was hij met Croydon aangesloten en spoedig was hij met den inspecteur van politie in gesprek.

„Hoe heet U?" vroeg hij.

„Ik ben inspecteur Wilkens," was 't verbaasde antwoord.

„Was je niet sergeant in den tijd van den diefstal aan de Surrey Bank?

„Ik ben Winter, van Scotland Yard. Herken je mijn stem niet?"

„Wel — er — —"

„Herinner je je dat slokje brandewijn niet dat ik je gaf toen we stonden te bevriezen in een tochtig warenhuis om drie uur 's nachts en we stonden te wachten op Smasher, die om zijn buit zou komen?'

„U bent vast en zeker mijnheer Winter."

„Best! Goed dat je weet wie ik ben. Er is een ernstige zaak aan de hand. — Een bende Chineesche moordenaars hebben een dame ontvoerd, de vrouw van den Londenschen bankier James Creighton Forbes. Over een paar minuten zal 'n Amerikaan, een zekere Handyside, bij je zijn. Hij zal je 't huis in Croydon aanwijzen waarheen de dame in een automobiel is gebracht. Roep een stuk of zes agenten in burgerkleeren en twee in uniform bij elkaar en ga met Mijnheer Handyside mee — zonder natuurlijk de aandacht te trekken. Omsingel 't huis en arresteer iedereen, vooral iederen Chinees, die er probeert uit te komen. Bevrijd de dame en vraag Mijnheer Handyside haar naar huis te begeleiden, Fortescue Square No. 11, Belgravia. Als zij erg ziek is, wat niet waarschijnlijk is, laat haar dan naar een ziekenhuis brengen. In dat geval moet Mijnheer Handyside naar Mijnheer Forbes telefoneeren. Bezet de boerderij en arresteer iedereen, die er komt, onder welk voorwendsel ook, totdat Furneaux of ik er komen. Ik zal over twee uur bij je zijn. Zeg aan Mevrouw Forbes, dat haar dochter met den eersten trein na half zeven uit Eastbourne vertrekt. Begrepen?"

„Ja, mijnheer! Denkt U dat die Chineezen zullen vechten?"

„Wees er maar op bedacht. Maar na je schildwachten uitgezet te hebben raad ik je aan met de agenten in uniform het gebouw te doorzoeken. Apropos, je kunt me wat last besparen door aan Scotland Yard precies te telefoneeren, wat ik je verteld heb. Vraag naar Furneaux. Als hij niet thuis is, moet je zeggen, dat ze 't opschrijven en later aan hem geven."

„Ik zal er voor zorgen, mijnheer. Is dat alles?"

„Ja. Goedendag! Ik zal je over twee uur zien."

Hij keerde zich snel naar Theydon.

„Zeg aan den hotelhouder, dat hij onmiddellijk den besten automobiel, die er maar voor geld of goede woorden in Eastbourne te krijgen is, vóór laat komen," zei hij. „Ik moet een goeden, snelloopenden wagen hebben."

Zoo flink op stoom, was de hoofdinspecteur een toonbeeld van energie. Zijn uitpuilende oogen, zijn ferme kin, zijn gebalde vuisten, waarvan er één de telefoon omklemde en de ander op de tafel rustte, maakten dat men aan hem kon zien dat hij een man van de daad was. Zijn trots had een gevoeligen klap gekregen, toen Wong Li Fu ontsnapt was, terwijl hij eigenlijk al in zijn handen was. Maar hij zou hem wel te pakken krijgen en die bokserskunstjes zouden den Chinees in dat geval niet veel baten.

Haast vóór dat Theydon de kamer verlaten had, beet Winter Evelyn een vraag toe — er is geen ander woord voor.

„Wat is Uw telefoonnummer?"

Ze zei het hem, en weer moest er intercommunaal getelefoneerd worden.

„Bent U daar, Mijnheer Forbes?" zei de Hoofdinspecteur, na een oogenblik wachten.

„Ja."

„Ik ben Winter, van Scotland Yard. Ik wilde U even verzekeren dat Uw vrouw en Uw dochter binnen drie uur onder Uw dak zullen zijn. Mevrouw Forbes zal waarschijnlijk door een Amerikaanschen heer, Handyside genaamd, begeleid worden. U bent hem veel dank verschuldigd, want het is alleen aan zijn optreden te danken, dat Uw vrouw spoedig uit haar gevangenisschap bevrijd zal worden. Ja, zij werd vanmiddag van Beachy Head ontvoerd door Wong Li Fu, maar door een wonderlijk toeval heeft die Mijnheer Handyside, een vriend van Mijnheer Theydon, haar spoor kunnen volgen, en er worden nu stappen gedaan om haar te bevrijden. Ik bel U alleen maar even op om U te vertellen dat dit ongelooflijk-klinkend verhaal waar is. Uw dochter wil U nu spreken. Apropos — laat niemand hooren dat Mevrouw in Londen is. Zeg aan Uw dienstboden, dat zij niet over haar terugkomst spreken. Nog één woord — hebt U iets van Furneaux gehoord?"

„Ik heb niets van hem gehoord of gezien sinds wij aan het Bow Street Politiebureau afscheid namen. Maar wat is dat in vredesnaam dat U mij van mijn vrouw vertelt?"

„Uw dochter zal U wel alle nadere bijzonderheden vertellen. Wees kalm en blijf thuis. U kunt ons 't best helpen, door daar te blijven, waar wij U kunnen opbellen. Mevrouw en de Amerikaan zullen wel 't eerst komen, mogelijk vóór half acht. Als ze opgehouden worden, zal Mijnheer Handyside U telefoneeren. Uw dochter zal U wel vertellen hoe laat zij en Mijnheer Theydon aan 't Victoria-station zullen aankomen. Zij komt nu aan de telefoon. Vergeef mij dat ik zoo kortaf ben. Er kunnen een massa dingen gebeuren vóór ik mij vanavond ter ruste begeef, en ik heb geen tijd mijn woorden uit te kiezen."

Evelyn, die nu eindelijk gelegenheid had haar dankbaar hart uit te storten werd bijna door emotie overmand toen zij haar vaders stem hoorde.

„O, vader," klaagde zij. „Ik heb zoo iets vreeselijks doorgemaakt sinds ik U even over vijf gesproken heb. Ik ben als een blok neergevallen, toen Mevrouw Montagu, die mee op den picknick was, mij vertelde dat een vreemd-uitziende man, met een litteeken aan den linkerkant van zijn gezicht, die zei dat hij een dokter was, naar Beachy Head was gekomen en Moeder verteld had, dat ik om haar gezonden had."

Zij ging voort met alles wat ze van de zaak wist te vertellen en was midden in een levendig relaas, toen Theydon aankondigde dat er een krachtige reiswagen klaar stond.

„Wilt U ons niet met U meenemen?" zei hij tegen Winter. „Er gaat hier geen trein vandaan voor half acht, en in een auto zouden we tegen dien tijd al een heel eind op weg naar Londen zijn."

Winter had zoo'n verzoek wel verwacht, en een weigering lag hem al op de lippen toen hij zich bedacht, dat hij door Tunbridge Wells zou komen, vanwaar ze een vroegeren trein zouden kunnen halen. Een blik in het spoorboekje toonde aan, dat er om 7.15 een trein uit Tunbridge Wells ging.

„Ja," zei hij. „Ik zal U een deel van den weg laten meerijden. Zeg aan Uw vader, Juffrouw Forbes, dat U om 8.40 aan 't London Bridge-Station zult aankomen. Als U tweeën Londen langs een anderen weg bereikt, denk ik wel dat U nogal veilig bent."

„Als er een Chinees komt opdagen tusschen hier en 't Fortescue Square, schiet ik hem op staanden voet dood," zei Theydon, die zijn automatisch pistool tevoorschijn haalde.

„Dat zou ik maar niet doen," lachte Winter.

EEN MERKWAARDIG BIDPRENTJE.

Een Nederlander, bekend om zijn reizen en weldadigheidswerken in België, kwam een dezer dagen toevallig in het bezit van bovenstaand merkwaardig bidprentje, waarvan hij ons toestemming gaf, een reproductie op te nemen. Aan de achterzijde leest men, behalve eenige spreuken en citaten, vertaald: „Bidt voor de zielerust van Hare Majesteit Louise Marie Thérèse Charlotte Isabelle van Orléans, Koningin der Belgen, geboren te Palermo 3 April 1812, gestorven te Ostende 11 October 1850". De voorzijde geeft het portret van Louise-Marie van Orléans. — Het is niet onwaarschijnlijk, dat enkele oudere families in België nog een exemplaar van dit prentje bezitten.